

Sukkot No Permanent Illusions

Simon Wolf

The first Mishna in Masechet Sukka opens with a dispute as to whether a Sukka whose S'chach is above twenty Amot qualifies as a Sukka.¹ Rabbi Yehuda believes that such a Sukka is valid, whereas the Chachamim believe it is invalid. In the Gemara, the Amora'im discuss why the Chachamim disqualify such a Sukka. Rabba suggests that the Torah requires that one be cognizant that they are dwelling in a Sukka **למען ידעו דרתיכם כי בסלות הושבתי אתי** (2) and that consciousness is triggered by the S'chach being visible.³ Since one does not readily see or pay attention to items that are above twenty Amot, such a Sukka would fail to engender the necessary awareness and therefore is invalid. Rabbi Zeira proffers that the disqualification stems from the fact that a Sukka, as its name implies, must provide shade from its covering (S'chach).⁴ When the S'chach is above twenty Amot, the shade afforded is no longer primarily being provided by the roofing, but rather by the walls.⁵

Lastly, Rava suggests that the dispute revolves around a fundamental disagreement as to whether a Sukka should be a permanent or temporary residence.⁶ The Torah enjoins one to take up residence for seven days in a Sukka **(בסכת תשבו שבועת ימים)**.⁷ According to Rava, "seven days" not only delineates the duration of the Mitzva, but it also defines the nature of the Sukka. A Sukka is characterized as a temporary dwelling **(דירת ארעי)**. The Chachamim suggest that a Sukka above twenty Amot ordinarily is constructed with foundations and walls of a more permanent nature to

support its height and therefore fails to satisfy the requirement that a Sukka be a temporary, rather than permanent, residence. In reality, it is possible to construct a temporary Sukka whose S'chach is above twenty Amot, or a permanent Sukka whose roofing is below twenty Amot. Nevertheless, the Torah establishes twenty Amot of height as the threshold that determines whether a Sukka is classified as a temporary or permanent dwelling; either because any building with a roof above that height, no matter how flimsy, is considered permanent or since most people would not construct a temporary residence with such a roof height.⁸ Thus, it is sufficient that the walls have the potential to be constructed in a temporary fashion for the Sukka to be rendered valid. The S'chach, which defines the Sukka, must itself be of a temporary nature (it must allow the rain to enter)⁹ while the walls may be made of any material or construction, provided they do not raise the S'chach above twenty Amot. According to Rava, Rabbi Yehuda, who permits a Sukka higher than twenty Amot, must perforce believe that a Sukka should be a permanent residence **(דירת קבע)**.¹⁰ For Rabbi Yehuda, living in the Sukka is essentially no different from living in one's house, apart from the roof,¹¹ whereas according to the Chachamim, one is required to leave their permanent home on Sukkot and dwell in a temporary residence, while otherwise living in it in the same fashion as they would have in their home **(תשבו כעין תדורו)**.

This dispute between Rabbi Yehuda and the Chachamim regarding whether a Sukka is a permanent or temporary dwelling has ramifications in other areas of Halacha as well. The Mishna in Ma'asrot states that according to Rabbi Yehuda, the bringing of harvested

¹ סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה - פסולה, ורבי יהודה מכשיר (סוכה א, א, גמ' ב.)

² למען ידעו דרתיכם כי בסלות הושבתי אתי בנ"י ישראל בהוציאי אותם מארץ מצרים אפי' יקחו אלוקים: (ויקרא כג, מג)

³ אמר רבה: דאמר קרא למען ידעו דרתיכם כי בסכות הושבתי את בני ישראל, עד עשרים אמה - אדם יודע שהוא דר בסוכה, למעלה מעשרים אמה - אין אדם יודע שדר בסוכה, משום דלא שלטא בה עיניו (סוכה ב.)

⁴ רבי זירא אמר: מהכא וסכת תהיה לכל יומם מחרב, עד עשרים אמה - אדם יושב בצל סוכה, למעלה מעשרים אמה - אין אדם יושב בצל סוכה, אלא בצל דפנות (סוכה ב.)

⁵ בהמשך הגמרא מגביל את הסברו של רבי זירא לסוכה שהיא ד' על ד' אמות או פחותה אבל סוכה יותר גדולה תהיה כשירה אפילו למעלה מעשרים אמה (סוכה ב:)

⁶ ורבי אומר: מהכא בסכת תשבו שבועת ימים. אמרה תורה: כל שבעת הימים צא מדירת קבע ושב בדירת עראי. עד עשרים אמה - אדם עושה דירתו דירת עראי, למעלה מעשרים אמה - אין אדם עושה דירתו דירת עראי, אלא דירת קבע (סוכה ב.)

⁷ בסכת תשבו שבועת ימים כל-האזרח ב'ישראל יושבו בסכת: (ויקרא כג, מג)

⁸ אמר ליה, הכי קאמינא לך: עד עשרים אמה, דאדם עושה דירתו דירת עראי, כי עביד ליה דירת קבע - נמי נפיק, למעלה מעשרים אמה, דאדם עושה דירתו דירת קבע, כי עביד ליה דירת עראי - נמי לא נפיק. (סוכה ב.) || עד עשרים אמה דאדם עושה כו' - שפיר דמי, דודאי יש בכלל קבע עראי, והרי עשה כתורה, שתהא יכולה לעמוד על ידי העראי אלא לשם שיעור, לתת לך שיעור בגובהה, שתהא יכולה לעמוד על ידי יתירות עראי. (רש"י סוכה ב.) || כי עביד ליה דירת קבע שפיר דמי - דאע"ג דיש לפרש יתירות עראי.

www.swdaf.com

קרא בדירה שאינה ראויה אלא לשבעה למעוטי קבע משמע ליה קרא דאתא לשיעורא לאורויי לך מדת גובהה כל' בסוכה שאפשר לעשות עראי וא"ת וכו' דלא חיישין אלא שתהא ראויה לעשותה עראי ואף על פי שעושה אותה קבע א"כ אמאי אמר (תענית דף ב.) גשמים סימן קללה בחג והלא יכול לקבוע הנסרים במסמרים שלא ירדו גשמים בסוכה ואפילו תימצא לומר דאסור משום גזרת תקרה...מ"מ כיון דלא אסור אלא מדרבנן לא שייכא למימר שהגשמים סימן קללה ו"ל דנהי דלא חיישין בדפנות אי עביד להו קבע מ"מ בסוכה שעיקר הסוכה על שם הסך לא מיתכשרה עד דעביד לה עראי ומה"ט נמי יוחא לרבי זירא דדריש מדכתי' וסוכה תהיה לכל הא כתי' נמי מזרם וממטר ויביעי נמי שלא ירדו גשמים לתוכה אלא ודאי משום דבעינן סככה עראי וא"כ הוה ליה קבע. (תוספות סוכה ב.) || עד עשרים אמה אדם עושה דירתו דירת עראי כו'. פי' האי לישנא מוכח דלמעלה מעשרים אמה נמי אפשר לעשותה עראי אלא שאין דרך בני אדם לעשות כן והעושה אותו בטלה דעתו אצל כל אדם, דאי לא אפשר למעבד עראי הוה ליה למימר למעלה מעשרים אמה אינו עראי אלא קבע...אבל בתוספות כתבו דלמעלה מעשרים אמה אינה אלא קבע, ואפילו היא רעועה מאד שהגובה עושה אותה קבע...וליתא. (ריטב"א סוכה ב.)

⁹ תוספות סוכה ב. (עי' הערה 8)

¹⁰ אמר אביי: רבי, ורבי אישה. ורבי יהודה, ורבי שמעון ורבן גמליאל, ובית שמאי ורבי אליעזר, ואחרים, כולוה סבירא להו: סוכה דירת קבע בעינן... רבי יהודה: דתנן: סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה - פסולה, רבי יהודה מכשיר (סוכה ז:)

¹¹ ...וכיון דסוכה דירת קבע היא לרבי יהודה, דירה דבית גמור חשיבא (סוף הריטב"א יומא יא.)

produce from the field into a Sukka during Sukkot triggers an obligation to tithe the produce because the Sukka is deemed a house.¹² Similarly, with regard to an Eiruv Chatzerot, if there was a Sukka in the courtyard during Sukkot, according to Rabbi Yehuda, the residents of the Sukka would have to participate in the Eiruv in order to permit the members of the courtyard to carry on Shabbat.¹³ In both cases, Rabbi Yehuda's belief that a Sukka is a permanent dwelling, effectively a house (בית), generates normative consequences that do not apply according to the Chachamim, who view a Sukka as a temporary residence rather than a house.

The most intriguing application of their dispute is raised by Rava in Masechet Yoma. In Sefer Devarim, the Torah mandates that one affix a Mezuzah to the door frame of their house (וּכְתַבְתֶּם עַל-מַזְזוֹת בֵּיתְכֶם).¹⁴ Here too, only a residence defined as a house, a permanent dwelling, would require a Mezuzah. Therefore, Rava postulates that according to Rabbi Yehuda a Sukka would require a Mezuzah, whereas the Chachamim, who believe that a Sukka is a temporary dwelling, would not require a Mezuzah.¹⁵ One could view the dispute as to whether a Sukka requires a Mezuzah as simply a technical derivative of their positions with regard to the nature of a Sukka, but it is also possible that the mutual exclusivity of these two Mitzvot might shed light on a deeper understanding of each Mitzva individually.

The Rambam's code of law is known as the Mishne Torah. As one might expect, in it, the Rambam codifies all the relevant Torah and Rabbinic laws topically. However, on occasion, the Rambam goes beyond simply providing a normative guide to add perspective and understanding to a particular Mitzva. Given that the Mishne Torah is fundamentally a book of laws, the Rambam's inclusion of an explanation of the purpose or meaning of a Mitzva is itself noteworthy. For instance, in Hilchot Teshuva, the Rambam writes, "Notwithstanding that the blowing of the Shofar on Rosh HaShana is a

Torah statute (גְּזֵרַת הַכְּתוּב), its blast is symbolic, as if saying: **'Awaken yourselves from your sleep, and emerge from your slumber (עוּרוּ וְשִׁנְיִים מִשְׁנַתְּכֶם וְנִרְדָּמִים הִקִּיצוּ מִתְרַדְמַתְכֶם)**, examine your conduct, turn in repentance, and remember your Creator! **They that forget the truth because of the vanities of the times, who waste away all of their years with trivial pursuits, vanity and idleness, which will provide no benefit nor salvation (אֵלֵי הַשּׁוֹכְחִים)** את האמת בהבלי הזמן וְשׁוֹגִים כָּל שְׁנַתְּכֶם בְּהִבָּל וְרִיק (אֲשֶׁר לֹא יוֹעִיל וְלֹא יִצִּיל); care for your souls, improve your ways and your tendencies, let each one of you abandon his evil path and his thought which is not pure!' Therefore, a person **should always think of himself throughout the entire year (צֶרֶךְ כָּל אָדָם שִׁירָאָה עֲצֻמוֹ כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה)** as being evenly balanced between innocence and guilt..."¹⁶ Here, the Rambam clearly presents the Shofar as a tool in the process of Teshuva, a wake-up call to mend one's ways. The blowing of the Shofar is a Torah obligation with defined technical requirements, irrespective of one's thoughts or intentions; nevertheless, by including this explication in Hilchot Teshuva, the Rambam portrays the Shofar as carrying a significance that extends far beyond the simple technical performance of the Mitzva.

Interestingly, the Rambam offers a remarkably similar reflection regarding the laws of Mezuzah. At the conclusion of the section dealing with Mezuzah, the Rambam opines, "A person should pay careful heed to the precept of the Mezuzah for **it is an obligation perpetually binding upon all (מִפְּנֵי שֶׁהִיא חֻבַּת הַכָּל תָּמִיד)**. Whenever one enters or leaves (a home with the Mezuzah on the doorpost), he will be confronted with the declaration of the unity of God's name (בְּיָחִיד); and will remember the love due to God, **and he will be aroused from his slumber and his foolish absorption in temporal vanities and trivial pursuits (וְיִעוֹר מִשְׁנָתוֹ וּשְׁגִיאוֹתָיו בְּהִבָּלֵי הַזְּמָן)**. He will realize that nothing endures eternally save for the knowledge of the Ruler (Rock) of the Universe. **This thought will immediately restore him to**

¹² סוכת החג בחג רבי יהודה מחייב וחכמים פוטרים (מעשרות ג, ז) ועיין מעשרות א, ה; איזהו גרנן למעשרות... בד"א במוליק לשוק אבל מוליק לביתו אוכל מהם ארעי עד שהוא מגיע לביתו

¹³ יומא י"א.

¹⁴ וּכְתַבְתֶּם עַל-מַזְזוֹת בֵּיתְכֶם (דברים ו, ט) || וּכְתַבְתֶּם עַל-מַזְזוֹת בֵּיתְכֶם (דברים י"א, כ)

¹⁵ אלא אמר רבא: בשאר ימות השנה - כולי עלמא לא פליגי דפטורה, כי פליגי - בשבעה וסוכה טעמא לחוד, ולשכה טעמא לחוד. סוכה טעמא לחוד; רבי יהודה לטעמיה, דאמר: סוכה דירת קבע בעינן, ומיחייבא במזוזה. ורבנן לטעמיהו, דאמר: סוכה דירת עראי בעינן, ולא מיחייבא במזוזה (יומא י')

¹⁶ אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזרת הכתוב רמז יש בו קלומר עוּרוּ וְשִׁנְיִים מִשְׁנַתְּכֶם וְנִרְדָּמִים הִקִּיצוּ מִתְרַדְמַתְכֶם וְחִפְשׁוּ בְּמַעֲשֵׂיכֶם וְחִזְרוּ בְּתוֹבָה וְזָכְרוּ בּוֹרְאֵכֶם. אֵלֵי הַשּׁוֹכְחִים אֵת הָאֱמֶת בְּהִבָּלֵי הַזְּמָן וְשׁוֹגִים כָּל שְׁנַתְּכֶם בְּהִבָּל וְרִיק אֲשֶׁר לֹא יוֹעִיל וְלֹא יִצִּיל, הַבִּטּוֹ לְנַפְשׁוֹתֵיכֶם וְהִטִּיבוּ דַרְכֵיכֶם וּמַעֲלָלֵיכֶם וְיַעֲזֹב כָּל אֶחָד מִכֶּם דֶּרֶךְ הָרָעָה וּמִחֻשְׁבָּתוֹ אֲשֶׁר לֹא טוֹבָה. לְפִיכָךְ צֶרֶךְ כָּל אָדָם שִׁירָאָה עֲצֻמוֹ כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה כְּאֵלֵּי חֲצִי זָכָא וְחֲצִי חֲיָב. וְכֵן כָּל הָעוֹלָם חֲצִי זָכָא וְחֲצִי חֲיָב. חֲטָא חֲטָא אֶחָד הָרִי הִכְרִיעַ אֶת עֲצֻמוֹ וְאֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלָה לְכַף חֻבָּה וְגֵרָם לֹא הִשְׁתַּחֲוּהוּ. עֲשָׂה מִצְוָה אֶחָת הָרִי הִכְרִיעַ אֶת עֲצֻמוֹ וְאֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלָה לְכַף זָכוּת וְגֵרָם לֹא הָלֵךְ תְּשׁוּבָה וְהִצִּילָה... (רמב"ם הלכות תשובה ג, ד)

his right senses and he will walk in the paths of righteousness (וּמִידָּהּ הוּא חוֹזֵר לְדַעְתּוֹ וְהוֹלֵךְ... בְּדַרְכֵי מִישָׁרִים)¹⁷ Here too, by codifying an explanation as to the purpose of the Mezuzah, the Rambam makes clear that the Mitzva is not merely the physical act of affixing a Mezuzah to the doorpost, but rather the constant awareness and recollection that it is meant to engender. What is even more striking is the remarkable similarity between the Rambam's description of the purpose of the Mezuzah and the Shofar. He sees both as wake-up calls, intended to reorient a person toward what is truly important in this world, eschewing temporal worldly pleasures and pursuits that can consume one's life in favor of Godliness and eternity.

Both the Mezuzah and the Shofar come to fight a common enemy, one in time and one in place. A house is built to last many lifetimes, often to outlive its owner. People pass through its doorways with different ideas, dreams and goals, while the house itself remains steadfast and sound. It can create a false sense of permanence and security for those who live inside. People purchase and live in houses for the sense of stability that they provide. That durability and constancy comes at a price. A person might start to think that they are no longer vulnerable or in need of God's grace because they have reached a place of quietude in which they feel unassailable. To fight this apathy, the Torah tells one to affix the Mezuzah on the door frame, the strongest part of the house, the place where a person enters and exits in pursuit of their life's goals and mission. It contains the Parshiyot of Sh'ma (שְׁמָע) and V'Haya Im Sha'mo'ah (וְהָיָה אִם-שָׁמָע) which underscore the fundamentals of our faith. The Mezuzah comes to shake one from the alluring sense of certainty, security and invulnerability that can arise from living within a structure of permanence and to constantly remind one of how precarious and ephemeral one's life and this world are. Eternity is found in being connected to God and His will; the only enduring anchor in the stormy seas of life is God Himself. **The Mitzva of Mezuzah is a**

continuous wake-up call; it sets the standard by which a person should measure every pursuit as they enter and exit the security of their home.

Similarly, the Shofar comes to shake one from the mundane routines of life. The society in which one lives dictates that which is important to pursue and achieve. Many times, people waste away their lives chasing the intoxicating illusion of fulfillment promised by society. In the daily grind of conforming to the mores of society, they lose sight of the bigger picture, what really matters and the goals worthwhile pursuing in life. They usually wake up, if at all, when they are faced with their own mortality and their perceived sense of security and smugness, provided by the lives they have built to satisfy and meet external measures of success, begins to crumble. **The Shofar serves as a clarion call to awaken and break free of those tempting adopted goals and causes before it is too late and to realize the triviality of all those pursuits.** It is a reminder to check one's internal compass before continuing on in life, to ensure that they remain connected to the eternal God and that their objectives are aligned with His will.

The Tur, in his introduction to the Mitzva of Sukka, expounds upon the verse in the Torah that commands one to sit in the Sukka (בִּסְכָּת) תִּשְׁבּוּ שִׁבְעַת יָמִים...לְמַעַן יֵדְעוּ דְרֹתֵיכֶם כִּי בִסְכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ (מִצְרָיִם).¹⁸ He explains that the Torah connects the Mitzva of Sukka to the Exodus in order that one recognize and acknowledge that God created everything in the world at His will, and He alone has the power to do as He pleases in the heavens and on the earth.¹⁹ To reinforce this recognition, God commanded us to live in the Sukka for seven days, demonstrating that just as He did as He pleased when He took Bnei Yisrael out of Egypt and protected them from the elements with His Clouds of Glory (עֲנִי), so too He continues to exercise complete control over the world and can do with it as He wills. The Bach sees the Tur's unusual

¹⁷ חֵב אָדָם לְהִזָּהַר בְּמִזְוָה מִפְּנֵי שֶׁהִיא חֹבֶלֶת הַפֶּל תְּמִיד. וְכָל זְמַן שִׁיכְנֶס יוֹצֵא יִפְגַּע בְּיָחִיד הַשֵּׁם שְׁמוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְיִזְכֹּר אֶהְבֶּתוּ וְיַעֲזֹר מִשְׁנֵתוֹ וְשִׁגְיוֹתָיו בְּהִבְלֵי הַזְמַן. וְיִדַּע שֶׁאֵין דְּבַר הַעוֹמֵד לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים אֵלָּא יִדְעֵת צוּר הָעוֹלָם. וּמִיָּד הוּא חוֹזֵר לְדַעְתּוֹ וְהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי מִישָׁרִים. אָמְרוּ חֲכָמִים הֶרָאוּנוּ כִּי מִלֵּשׁ לֹא תִפְלִין בְּרָשׁוּ וּבְזָרוּעוֹ וְצִיצִית בְּבִגְדוֹ וּמִזְוָה בְּפִתְחוֹ מִתְחַזֵּק הוּא שֶׁלֹּא יִחָטֵא שְׁהָרִי יֵשׁ לוֹ מִזְכִּירִין רַבִּים וְהֵן הֵם הַמְלָאכִים שֶׁמְצִילִין אוֹתוֹ מִלְּחָטָא שְׁנֶאֱמַר (תְּהִילִים ל' ח) "חֲנֻה מִלֶּאֱרִי" סָבִיב לִירֵאִיו וְיִחָלְצֵם". בִּרְיָךְ רַחֲמָנָא דְסִייעֵן. (רמב"ם הלכות תפילין מזוהר וספר תורה ודאי)
¹⁸ בִּסְכָּת תִּשְׁבּוּ שִׁבְעַת יָמִים כֹּל-הָאֶזְרָח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבֵי בִּסְכָּת: יִדְעוּ דְרֹתֵיכֶם כִּי בִסְכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲנִי יְקֹנֶה אֱלֹקֵיכֶם: (ויקרא כג, מב-מג)

¹⁹ בִּסְכּוֹת תִּשְׁבּוּ שִׁבְעַת יָמִים וְגו' לְמַעַן יֵדְעוּ דְרֹתֵיכֶם כִּי בִסְכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם וְגו' תִּלָּה הַכְּתוּב מִצּוֹת סוּכָה בִּיצִיאַת מִצְרַיִם וְכֵן הִרְבָּה מִצּוֹת לְפִי שְׁהוּא דְבַר שְׂרָאִינוּ בְּעִינֵינוּ וּבְאֲזִינֵינוּ שִׁמְעֵנוּ וְאֵין אָדָם יָכוֹל לְהַכְחִישֵׁנוּ וְהִיא הַמּוֹרָה עַל אֲמִיתַת מִצִּיאַת הַבּוֹרָא יִתְעַלָּה שְׁהוּא בָּרָא הַכֹּל לְרָצוֹנוֹ וְהוּא אֲשֶׁר לוֹ הַכֹּחַ וְהַמְּשָׁלָה וְהִיכּוֹלַת בְּעִלְיוֹנִים וּבְתַחֲתוֹנִים לַעֲשׂוֹת כֵּן כְּרָצוֹנוֹ וְאֵין מִי שִׁיאֲמַר לוֹ מִה תַּעֲשֶׂה כֹּאשֶׁר עֲשֶׂה עִמָּנוּ בְּהוֹצִיאֵנוּ אוֹתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאוֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים וְהַסּוּכּוֹת שְׁאוֹמֵר הַכְּתוּב שֶׁהוֹשִׁיבֵנוּ בָּהֶם הֵם עֲנֵי כְבוֹדוֹ שֶׁהִקִּיפִן בָּהֶם לְבַל יִכָּה בָּהֶם שֶׁרָב וְדוּמָגָא לִזָּה צוֹנוֹ לַעֲשׂוֹת סוּכּוֹת כְּדִי שֶׁיִּזְכָּרוּ נְפִלְאוֹתָיו וְנוֹרָאוֹתָיו (טור א"ח תרכה)

decision to explicate the verse in a code of laws and practices as an indication that the reason for the Mitzva of Sukka must be integral to its performance.²⁰ Without the explanation for the Mitzva being at the forefront of one's consciousness, one would not discharge their obligation to dwell in the Sukka. He notes the Tur does this every time the Torah utilizes the word "in order that (למען)" when describing the reason for a Mitzva.

With this foundation, we can now fully appreciate why the Chachamim exempt a Sukka from a Mezuzah. Leaving one's house to take up residence in a temporary dwelling is an act of faith that exposes one to the elements and trades the security of one's home for the vulnerability of the Sukka. Inherent in the temporary nature of the Sukka is an insecurity that compels one to acknowledge their vulnerability and dependence on God. **The Sukka itself carries the message of the Mezuzah and therefore does not require a Mezuzah to counteract the dangers of a permanent residence.** On the other hand, Rabbi Yehuda, who believes that the Sukka should be a permanent dwelling, requires a Mezuzah to counteract the hazards that arise

from taking up residence in a secure, structurally sound building.

As noted above, the Tur, according to the Bach, believes that the reason for the Mitzva of Sukka is indispensable to the accomplishment of the Mitzva. Therefore, as we exit our homes to enter the Sukka, it must be with an acute awareness of our vulnerability and our dependence on God for everything. **For the duration of a week, we leave our houses adorned with Mezuzot to inhabit a residence that embodies the message of the Mezuzah.** We cast ourselves into God's arms and pray for divine protection and salvation. This sentiment is beautifully captured in L'David Hashem Ori (לְדָוִד וְיְהוָה אֱלֹהֵינוּ), where we beseech God to dwell in His presence for "He will shelter me in His Sukka on an evil day (כִּי יִצְפְּנֵנִי בְּסֻכָּה בְּיוֹם רָעָה), grant me protection of His tent, raise me high upon a rock...have mercy on me, answer me (וְחַנּוּנִי וְעֲנֵנִי)...".²¹ As the Rambam so eloquently concludes, "that nothing endures eternally save for the knowledge of the Ruler (Rock) of the Universe (יָדַע שְׂאִין דָּבָר הַעוֹמֵד לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי) (עוֹלָמִים אֵלָּא יָדִיעַת צוּר הָעוֹלָם)".¹⁷

Shabbat Shalom

חג שמח

²⁰ איכא למידק בדברי רבינו שאין זה מדרכו בחיבורו זה לבאר הכונה לשום מקרא שבתורה כי לא בא רק לפסוק הוראה או להורות מנהג ופה האריך לבאר ולדרוש המקרא דבסכת תשבו ויראה לי לומר בזה שסובר דכיון דכתיב למען ידעו וגו' לא קיים המצוה כתיקונה אם לא ידע כוונת מצות הסוכה כפי פשטה ולכן ביאר לפי הפשט דעיקר הכוונה בישיבת הסוכה שיזכור יציאת מצרים (ב"ח או"ח תרכ"א)

²¹ כִּי יִצְפְּנֵנִי בְּסֻכָּה בְּיוֹם רָעָה יִסְתַּרְנִי בְּסֻכַּת אֱהֱלֹ בָצוּר יְרוּמָמְנִי: וְעֵתָה יְרוּם רֹאשִׁי עַל אֵיבֵי סְבִיבוֹתַי וְאֶזְבְּחָהּ בְּאֵהָלוֹ זִבְחִי תִרְוַעָה אֲשִׁירָה וְאֶזְמַלְהָ לִיקָקָה: שְׁמַע־יְהוָה קוֹלִי אֶקְרָא וְסָגְנִי וְעֲנֵנִי: (תהילים כז, ה-ז)